

Паниум — Рақами дувоздаҳ

Дониёл 11:40 ва се кушодашавии нубувват

Jeff Pippenger

2025-09-12

Ояти чилуми боби ёздаҳуми Дониёл яке аз амиқтарин оятҳо дар Китоби Муқаддас аст. Он кушода шудани китоби Дониёлро дар солҳои 1798, 1989 ва 2023 ифода мекунад. Се дафъае ки китоб кушода шуд, анҷоми як парокандагии «ҳафт замон»-ро нишон медиҳад. Соли 1798 анҷоми ду ҳазору панҷсаду бист соли парокандагиро, ки дар соли 723 то милод оғоз ёфта буд, нишон дод, ҳангоме ки Ашшур даҳ қаблаи шимолиро ба асири бурд. Соли 1989 анҷоми 126 солро аз исёни соли 1863 нишон дод, вақте ки Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум расман «ҳафт замон»-и Ибодатномаи Левиён боби бисту шашро канор гузошт. Соли 2023 анҷоми сею ним рӯзи он буд, ки ду шоҳиди Ваҳй боби ёздаҳ мурда дар кӯча хобида буданд. Дар анҷоми 2,520 сол (126 сол ва $3\frac{1}{2}$ рӯз — ки ҳама рамзҳои «ҳафт замон» мебошанд), китоби Дониёл кушода шуд.

Ҳамшира Уайт ба мо хабар медиҳад, ки дар соли 1798 лозим буд, ки воқеаҳои вобаста ба анҷоми муҳлати имтиёз ба одамон пешниҳод карда шаванд. Вақте ки ӯ ин воқеиятро сабт мекунад, вай таърихҳои мувозиро муайян менамояд, зеро вай ҳамчунин паёми рӯзҳои охирро ҳамчун воқеаҳои вобаста ба анҷоми муҳлати имтиёз тасвир мекунад. Дар бораи таърихи миллериҳо ӯ чунин менависад:

«Зарур буд, ки одамон ба хатари худ бедор гарданд; ки онҳоро барангезанд, то ба рӯйдодҳои ҷиддӣ, ки бо анҷоми муҳлати файз вобастаанд, омода шаванд». The Great Controversy, 310.

Дар бораи рӯзҳои охир ӯ чунин менависад:

«Пеш аз маслӯб шудани Худованд, Начотдиҳанда ба шогирдонаш фаҳмонд, ки Ё бояд кушта шавад ва боз аз қабр эҳё гардад; ва фариштагон ҳозир буданд, то суҳанони Ёро бар зехнҳо ва дилҳо нақш банданд. Аммо шогирдон интизори раҳиҳои заминӣ аз юғи Рум буданд, ва онҳо наметавонистанд андешаи онро таҳаммул кунанд, ки Ё, ки тамоми умедҳои эшон бар Ё мутамарказ буд, бояд ба марғи нангин гирифта шавад. Суҳаноне, ки бояд ба ёд меоварданд, аз хотирашон ронда шуданд; ва ҳангоме ки вақти озмоиш фаро расид, онҳоро номуҳайё ёфт. Марғи Исо умедҳои онҳоро ба ҳамон андоза пурра барбод дод, ки гӯё Ё онҳоро пешакӣ огоҳ накарда бошад. Ҳамин тавр, дар пешгӯиҳо ояндаи пешии назари мо ба ҳамон равшанӣ кушода шудааст, чунон ки он ба воситаи суҳанони Масеҳ пешии назари шогирдон кушода шуда буд. Рӯйдодҳои вобаста ба анҷоми давраи имтиёз ва қори омодагӣ барои замони тангӣ ба таври равшан баён шудаанд. Аммо анбӯҳи мардум аз ин ҳақиқатҳои муҳим бештар аз он намефаҳманд, ки гӯё онҳо ҳаргиз ошкор карда нашуда бошанд. Шайтон дар камин аст, то ҳар таассуротро, ки онҳоро барои начот хирадманд мегардонад, рабуда барад, ва замони тангӣ онҳоро номуҳайё ҳоҳад ёфт». «Баҳси Бузург», 595.

Паёми Миллерӣ дар соли 1798 кушода шуд ва он «рӯйдодҳои марбут ба поёни муҳлати озмоиш»-ро пешниҳод намуд. Ҳангоме ки вай дар бораи рӯзҳои охир сухан мегӯяд, таърихи шогирдонро ба кор мебарад, то ин ҳақиқатро нишон диҳад, ки «рӯйдодҳои марбут ба поёни муҳлати озмоиш» ҳамон чизҳоянд, ки одамонро барои наҷот хирадманд мегардонанд, аммо фаҳмида намешаванд. Паёмҳое, ки дар солҳои 1798, 1989 ва 2023 кушода шуданд, паёмҳое буданд, ки «рӯйдодҳои марбут ба поёни муҳлати озмоиш»-ро муайян мекарданд.

Ояти чихил хатти таърихи роифода мекунад, ки дар он китоби Дониёл се бор муҳркушӣ мешавад. Дар соли 1798 рӯзи Дониёл дар бораи дарёи Улай, ки бобҳои ҳафт то нӯҳро роифода мекунад, муҳркушӣ шуд. Дар соли 1989 рӯзи Дониёл дар бораи дарёи Ҳиддиқал, ки бобҳои даҳ то дувоздаҳро роифода мекунад, муҳркушӣ шуд. Дар соли 2023 таърихи пинҳони ояти чихили Дониёл ёздаҳ муҳркушӣ шуд.

Таърихи ояти чихил соли 1798 то қонуни якшанбеи ояти чихилу яро роифода мекунад, ки ин таърихи Йёлотӣ Муттаҳида аст; ва он ҳамон ҳайвони замини Ваҳӣ боб 13, пайғамбари қозии Ваҳӣ боб 16 ва подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас мебошад. Ҳамон таърихе, ки дар ояти чихили Дониёл боби 11 роифода ёфтааст, инчунин дар як оят дар китоби Ваҳӣ низ роифода шудааст.

Ва ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин берун меомад; ва ӯ ду шох мисли барра дошт, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ваҳӣ 13:11.

Ин оят, чунон ки дар ояти чихилум низ, таърихест, ки аз Қонунҳои «Аҷнабӣ ва Фитна» дар соли 1798 оғоз ёфта, бо қонуни якшанбе, ҳангоме ки миллат мисли аждаҳо сухан мегӯяд, анҷом меёбад; таърихе, ки аз замоне оғоз мешавад, ки Руми папавӣ аз тахт фуруд оварда мешавад, ва замоне анҷом меёбад, ки Руми папавӣ ба тахт барқарор мегардад. Таърихе, ки ҳам дар Ваҳӣ 13:11 ва ҳам дар Дониёл 11:40 тасвир шудааст, бо барқанор шудани салтанати панҷуми пешғуи Китоби Муқаддас оғоз ёфта, бо барқанор шудани салтанати шашуми пешғуи Китоби Муқаддас анҷом меёбад.

«ҳафтод» соле, ки Бобил ҳамчун нахустин подшоҳии пешғуи Китоби Муқаддас то подшоҳии дууми пешғуи Китоби Муқаддас ҳукмронӣ кард, таърихи ояти чихилро аз соли 1798 то қонуни якшанбегӣ роифода мекунад.

Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Сур ҳафтод сол фаромӯш карда хоҳад шуд, мувофиқи рӯзҳои як подшоҳ; ва пас аз анҷоми ҳафтод сол Сур мисли як фоҳиша суруд хоҳад хонд. Барбатро бигир, дар шаҳр бигард, эй фоҳишаи фаромӯшшуда; навои ширин соз, сурудҳои бисёр бихон, то ки ба ёд оварда шавӣ. Ва пас аз анҷоми ҳафтод сол воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд ба Сур тавачҷуҳ хоҳад кард, ва вай ба музди худ боз хоҳад гашт, ва бо ҳамаи подшоҳҳои қаҳон бар рӯи замин зино хоҳад кард. Ишаё 23:15–17.

Таърихи аз соли 1798 то қонуни якшанбе ҳамчунин таърихест, ки дар он фоҳишаи Сур, чунонки дар Ишаё бисту се сабт шудааст, фаромӯш мегардад; ва он давраро ҳам ба сурати «ҳафтод сол» ва ҳам чун «рӯзҳои як подшоҳ» роифода мекунад. Аз Набуқаднесар то Белшазар подшоҳии якуми нубуввати Китоби Муқаддас ҳукмронӣ кард; бинобар ин, он подшоҳии

шашуми нубуввати Китоби Муқаддасро тимсол менамояд, ки ҳамчун барра оғоз меёбад, вале дар анҷом мисли аждаҳо сухан меғӯяд. Набукаднесар намояндаи пайрави Барра аст, ва Белшазар намояндаи пайрави аждаҳо.

Таърихи аз соли 1798 то қонуни якшанбе ҳамчунин таърихи се фариштаи Ваҳй боби чордаҳ аст, ки аз ислоҳоти миллеритҳо оғоз ёфта, бо ислоҳоти яксаду чилу чор ҳазор анҷом меёбад. Паёми се фаришта паёми соати доварист. Миллеритҳо воқеаҳои марбут ба ифтитоҳи довариро эълон карданд, ва яксаду чилу чор ҳазор воқеаҳои марбут ба анҷоми муҳлати имтиёзро эълон мекунад.

Воқеаҳое, ки бо анҷоми давраи имтиёз алоқаманданд, дар хатҳои дохилӣ ва хориҷии нубувват тасвир шудаанд, ва ин воқеаҳо пеш аз ҳама дар таърихе ба вуқӯъ меоянд, ки онро ояти чиҳилуми Дониёл ёздаҳум ифода мекунад. Воқеаҳои ояти чиҳилум бо қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида ба анҷом мерасанд, бинобар ин воқеаҳои ҷамъоварии ниҳони дигар фарзандони Худо, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, дар ояти чиҳилум нишон дода нашудаанд; бо вучуди ин, бухроне, ки он гоҳ бо ҷаҳон рӯ ба рӯ мешавад, тоза дар Иёлоти Муттаҳида ба анҷом расидааст. Он воқеаҳо довариро бар Иёлоти Муттаҳида ва поксозии калисои Худоро пеш аз он ки калисо ҳамчун парчам баланд бардошта шавад, ифода мекунад.

Рӯйдодҳои дохилие, ки бо анҷоми муҳлати имтиҳон вобастаанд, кори Масеҳро ҳамчун Саркоҳин дар ба анҷом расонидани сирри Худо дар миёни қавми рӯзҳои охирини Ҷу муайян месозанд. Рӯйдодҳои берунӣ нақши Иёлоти Муттаҳидаро дар барқарор намудани қудрат барои папагӣ муайян мекунад. Тамоми таърихи Иёлоти Муттаҳида ҳамчун салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас, тамоми таърихи Лаодикия, дар ҷараёни таърихе руҳ медиҳад, ки ояти чиҳил онро намояндагӣ мекунад.

Хатҳои дохилӣ ва хориҷӣ дар дохили ояти чиҳил бо ду шохи ҳайвони заминӣ муаррифӣ мешаванд. Шохи ҷумҳурихоҳӣ хати хориҷӣ аст ва шохи протестантизм хати дохилӣ мебошад. Ҳар ду хат дар доираи таърихи подшоҳии шашум вучуд доранд, ва дар анҷоми таърихи подшоҳии шашум доварии Худо бар ҳар ду шох — ҳам протестантӣ ва ҳам ҷумҳурихоҳӣ — нозил мегардад. Паёме, ки воқеаҳои вобаста ба баста шудани муҳлати файзро муайян месозад, ҳамон паём аст, ки воқеаҳоеро муайян мекунад, ки бар Иёлоти Муттаҳида оварда мешаванд, ҳангоме ки он косаи муҳлати имтиҳонии худро пур мекунад. Паёме, ки воқеаҳои вобаста ба баста шудани муҳлати файзро муайян месозад, ҳамчунин ҳамон паём аст, ки воқеаҳоеро муайян мекунад, ки бар адвентизми рӯзи ҳафтум оварда мешаванд, ҳангоме ки он косаи муҳлати имтиҳонии худро пур мекунад.

Дар доираи таърихи ояти чиҳил се замон китоби Дониёл муҳркушоӣ мегардад, ва ҳар яке аз он се замон хатти дохилӣ ва хориҷиеро ба вучуд меоварад, ки воқеаҳои марбут ба баста шудани давраи имтиёзро пешниҳод мекунад. Пеш аз ҳар яке аз он се нишонаҳои роҳ, парокандагии ҳафткарата ҷой дорад. Пас, ояти чиҳил таърихи аз соли 1798 то қонуни Якшанберо ифода мекунад, ва нишонаҳои нубувватии роҳ дар дохили он таърих ҳамон «воқеаҳои марбут ба баста шудани давраи имтиёз» мебошанд. Дар доираи таърихи ояти чиҳил, хатти дохилӣ дар оғоз гузаришро аз Филадельфия ба Лаодикия ва дар анҷом

гузаришро аз Лаодикия ба Филадельфия ифода мекунад. Оғоз ҳаракати ислохотеро намояндагӣ мекард, чунон ки дар масали даҳ бокира тасвир шудааст, ки он намунаи ҳаракати ислохот дар анҷом низ буд, ва он низ масалро то ба ҳарф ба ҳарф иҷро намуд.

Ҳаракати миллери филадельфиявӣ бо иҷрои «ҳафт вақт»-и Ибодатнома бисту шашум дар соли 1798 оғоз ёфт, ва сипас бо иҷрои дигари «ҳафт вақт» дар 22 октябри соли 1844. Ақаллан то соли 1856 ҳам Чеймс Уайт ва ҳам Хоҳар Уайт ин ҳаракатро дар ҳолати Лаодикия муайян карданд. Дар ҳамон сол нури нав дар бораи «ҳафт вақт» дар нашрияти расмӣ калисо пешниҳод гардид, ки ҳаргиз ба анҷом нарасид. «Ҳафт вақт» дар соли 1798 иҷро шуд, ва баъд аз он Вилиям Миллер он чиро кашф кард, ки Хоҳар Уайт онро «оғози занҷири ҳақиқат» номида буд, ва оғози занҷири ҳақиқат ҳамон «ҳафт вақт» буд. Соли 1798 иҷрои «ҳафт вақт» буд; баъд аз он Миллер кашфи бунёдии худро дар бораи «ҳафт вақт» анҷом медиҳад, дар ҳоле ки китоби Дониёл боз карда мешавад. Пас аз он, 22 октябри соли 1844 иҷрои дигари «ҳафт вақт»-ро нишон медиҳад, ки дар навбати худ аз паси он гузариши ҳаракат аз Филадельфия ба Лаодикия меояд, дар ҳамон соле ки нури нав дар бораи «ҳафт вақт» нопурра гузошта шуд. Дар соли 1863 он чи то соли 1856, то замоне ки ба ҳаракати миллери лаодикиягӣ гузашт, ҳаракати миллери филадельфиявӣ буд, ба калисои қонунан сабтиномшуда табдил ёфт, асосан бар заминаи шароит ва фишорҳои Чанги шаҳрвандӣ ва ба хотири ҳифзи ҷавонони калисо. Ҳаракат дар соли 1863, вақте ки ба калисо табдил ёфт, ба анҷом расид. Ҳафт сол пештар, дар соли 1856, Лаодикия паёми нури навро маҳз оид ба ҳамон мавзӯе як сӯ гузошт, ки аввалин кашфи нубуввати Вилиям Миллер буд.

Ҳаракати миллерӣ ва он нуре, ки «оғози занҷири ҳақиқат» номида мешавад, нури «ҳафт замон», ба роҳбарияти ҳаракати Лаодикия ошкор карда шуд, ки онҳо тадриҷан хоҳиши тарафдорӣ кардани «ҳафт замон»-ро қанор гузоштанд, ва дар анҷоми ҳафт сол («ҳафт замон») дар соли 1863, қадвали нав ва паёми нави нубувватӣ бе ҳеҷ ишорае ба «ҳафт замон» ба вуҷуд оварда шуд.

Дар соли 1863 анҷоми нубуввати шасту панҷсолаи Ишаё маҳз ҳамон ҷо ба анҷом расид, ки оғоз ёфта буд: бо чанги шаҳрвандӣ миёни шимол ва ҷануб. Масъалаи ғуломӣ дар соли 1863 ба воситаи асир бурда шудани ҳам подшоҳии шимолӣ ва ҳам подшоҳии ҷанубӣ, дар иҷрошавии «ҳафт замон», пешакӣ намуна шуда буд; ва он ғуломие, ки Исроил ба он бурда шуд, ба таври муносиб масъалаҳои ғуломиро дар поён намояндагӣ мекард. Соли 1863 анҷоми сохтори нубуввати, ки бар нубуввати шасту панҷсолаи Ишаё бино ёфтааст, ифода мекунад.

Худованд Худо чунин мегӯяд: «Ин устувор нахоҳад монд, ва ба амал нахоҳад омад. Зеро сари Сурия — Димишқ аст, ва сари Димишқ — Разин; ва дар давоми шасту панҷ сол Эфроим шикаст хоҳад хӯрд, то ки дигар қавм набошад. Ва сари Эфроим — Сомария аст, ва сари Сомария — писари Ремалё. Агар шумо имон наоваред, пас, яқинан, устувор нахоҳед монд». Ишаё 7:7–9.

Агар ин пешгӯӣ, ки аз соли 742 то милод оғоз меёбад, дуруст фаҳмида шавад, он дар доираи шасту панҷ сол се аломати роҳро муайян менамояд. Дутои ин аломатҳои роҳ нуктаҳои оғози

ду ҳазору панҷсаду бист соли асирӣ ва ғуломиро барои ҳар ду подшоҳии шимолӣ ва ҷанубии Исроил муайян мекунад. Дар соли 742 то милод подшоҳҳои шимолӣ ва ҷанубӣ дар ҷанги шаҳрвандӣ даргир буданд, ва даҳ қабилаи шимолӣ бо Сурия иттиҳод баста буданд, то ба подшоҳии ҷанубии Яҳудо ҳамла оваранд. Нуздаҳ сол баъд, дар соли 723 то милод, даҳ қабилаи шимолӣ аз ҷониби ашшуриён ба ғуломӣ бурда шуданд. Чилу шаш сол баъд, дар соли 677 то милод, ашшуриён Манашшоро асир гирифта, ўро ба Бобил бурданд. Ду ҳазору панҷсаду бист сол пас аз соли 723 то милод ба соли 1798 мерасад, яъне замони поён ва оғози ояти чиҳил. Чилу шаш сол баъд «ҳафт замон» бар зидди подшоҳии ҷанубӣ, ки дар соли 677 то милод оғоз ёфта буд, дар соли 1844 ба поён расид. Нуздаҳ сол баъд, дар соли 1863, хусусиятҳои пешгӯёнаи соли 742 то милод то ба ҳарфи охир таҷассум меёбанд. Дар солҳои 742 то милод ва 1863 ҷанги шаҳрвандӣ миёни подшоҳҳои шимолӣ ва ҷанубӣ ҷараён дорад. Дар соли 742 то милод пешгӯие, ки Ишаъ ба подшоҳи шарир Оҳоз дод, дар бораи ғулом гардонида шудани наздикшавандаи ҳам подшоҳии шимолӣ ва ҳам ҷанубӣ буд; ва дар соли 1863, маҳз дар маркази Ҷанги шаҳрвандӣ, Президент Линколн Ёлломияи Озодиро ёлон кард ва раванди хотима бахшидан ба ғуломиро оғоз намуд. Оғоҳие, ки ба подшоҳи шарир Оҳоз дар соли 742 то милод дода шуд, дар замини аслии ҷалолманд дода шуд, ки паёми додаи Линколнро дар замини рӯҳонии ҷалолманд тимсол мекард.

Ҳафт сол пас аз он ки паёмҳои «ҳафт замон» аз ҷониби Ҳиром Ёдсон дар соли 1856 нашр гардиданд, Адвентизм ҷадвали соли 1863-ро ба вучуд овард, ки таълимоти миллеритии «ҳафт замон»-ро бардошт; ба ин васила анбӯҳи порчаҳоеро, ки дар онҳо Ёллен Уайт таълим медиҳад, ки мо бояд паёмҳои миллеритҳоро такрор намоем, ва ҳамчунин аз он паёмҳо бар зидди ҳамлаҳо ҳимоят кунем, мавриди суол қарор дод. Дар ҳамон сол онҳо ба калисои қонунан сабтшуда табдил ёфтанд. Дар бораи соли 1863 ва ишораҳои набавии он метавон боз бештар навишт, аммо он чиро, ки ман дар ин ҷо қайд менамоем, ин аст, ки ҷандин шохид, ҳам дохилӣ ва ҳам хориҷӣ, мавҷуданд, ки исёни соли 1863-ро муайян месозанд, хоҳ исёни берунӣ бо иёлатҳои ҷанубӣ бошад, хоҳ исёни дохилӣ бо радди аввалин ҳақиқати бунёдӣ. Соли 1863 яке аз рӯйдодҳои дар дохили таърихи ояти чиҳил мебошад, ки як аломати роҳро ифода мекунад ва қисми «рӯйдодҳои вобаста ба анҷоми муҳлати файз»-ро ташкил медиҳад.

Соли 1863 бо оғози чиҳил соли биёбон барои Исроили қадимии воқеӣ мутобиқат мекунад. Дар поёни он чиҳил сол, Ёхушаъ Исроили қадимро ба Замини Мавъуд даровард, ва онҳо Ерихӯро фурӯ рехтанд ва бар ҳар кӣ Ерихӯро аз нав бино кунад, лаънат ёлон намуданд. Дар соли 1863 роҳбарияти адвентизми Лаодикия Ерихӯро аз нав бино кард. Соли 1863 ҳам дар оғози он чиҳил соли биёбон ва ҳам дар анҷоми он муаррифӣ шудааст. Соли 1863 як нишонаи роҳнамоии нубувватӣ аст, ки таърихи хатҳои беруниву дарунии таърихи ояти чиҳилро ба ҳам мепайвандад. Калисои ҳафтум вучуд дорад, «калисои доваришуда», ҷунонки калимаи «Лаодикия» маъно медиҳад, ки ба даврас ворид мешавад, ки бо марги як насли комил дар биёбон таҷассум ёфтааст. Ҳамзамон, нахустин президенти ҷумҳуриҳои кори озод сохтани ғуломонро оғоз мекунад ва ба ин васила намунаи пешакии президентҳои охиринаи ҷумҳуриҳои мегардад, ки дар давраи бӯҳрон қонуни ҳарбино ҷорӣ хоҳанд кард, даврас, ки ба он ҷи илҳом «ҳаробии миллӣ» меномад, мерасонад.

Дар нишонаҳои роҳ дар ибтидо нишонаҳои роҳ дар интиҳо муаррифӣ шудаанд, ва воқеаҳои, ки бо анҷоми доварӣ вобаста буданд, дар воқеаҳои, ки бо оғози доварӣ алоқаманд буданд, ба сурати намунавӣ пешакӣ нишон дода шуданд. Исёни Қодеш дар рад кардани паёми Еҳушаъ ва Колеб дар оғози чиҳил сол, исёни Мӯсоро дар зарб задан ба Сахра дар Қодеш дар поёни чиҳил сол ба таври рамзӣ ифода мекард. Соли 1863 қонуни якшанbero муайян мекунад, ки дар он Лоудикия аз даҳони Худованд қай карда мешавад, ва ки дар он бисту панҷ пирамарди Ерусалим дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл ба офтоб сачда мекунанд, ва ки дар он Шилӯ бар онҳое такрор мешавад, ки ба суханони дурӯғин эътимод доранд: «мо маъбади Худованд ҳастем».

Мо ин омӯзиши Паниумро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.